

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nerea SpA.

Strona pozwana: Regione Marche.

Pytania prejudycjalne

- 1) Przede wszystkim, czy art. 1 ust. 7 lit. c) rozporządzenia nr 800/2008⁽¹⁾ dotyczy jedynie tych postępowań, które mogą zostać wszczęte z urzędu przez organy administracyjne i sądowe państw członkowskich (we Włoszech, na przykład, postępowania upadłościowe) czy także tych, które mogą zostać wszczęte tylko na wniosek zainteresowanego przedsiębiorcy (jak ma to miejsce w prawie krajowym odnośnie do układu z wierzycielami)? Pytanie wynika z tego, że przepis odwołuje się do „podlegania” zbiorowemu postępowaniu w sprawie niewypłacalności
- 2) Gdyby należało uznać, że rozporządzenie nr 800/2008 dotyczy wszystkich postępowań upadłościowych, to czy, ze szczególnym odwołaniem do instytucji układu z wierzycielami z założeniem kontynuacji działalności, o którym mowa w art. 186a dekretu królewskiego nr 267/1942, art. 1 ust. 7 lit. c) rozporządzenia nr 800/2008 należy interpretować w ten sposób, że sam fakt, iż występują przesłanki do wszczęcia postępowania upadłościowego względem przedsiębiorcy, który zwraca się o pomoc z funduszy strukturalnych, uniemożliwia udzielenie tej pomocy lub zobowiązuje właściwy organ krajowy do cofnięcia już przyznanej pomocy lub czy przeciwnie, stan zagrożenia musi podlegać ocenie w konkretnym wypadku, biorąc pod uwagę, na przykład, czas kiedy wszczęto postępowanie, przestrzeganie przez przedsiębiorcę przyjętych zobowiązań i każdą inną istotną okoliczność?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz.U. L 214, s. 3).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hannover (Niemcy) w dniu 29 kwietnia 2016 r. – Heike Schottelius/Falk Seifert

(Sprawa C-247/16)

(2016/C 279/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hannover.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Heike Schottelius.

Strona pozwana: Falk Seifert.

Pytanie prejudycjalne

Czy z art. 3 ust. 5 tiret drugie dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji⁽¹⁾ należy wywodzić zasadę europejskiego prawa ochrony konsumentów, w myśl której w przypadkach wszelkich umów dotyczących dóbr konsumpcyjnych, zawieranych pomiędzy konsumentami i podmiotami niebędącymi konsumentami, dla podniesienia wtórnych roszczeń z tytułu rękojmi wystarczy by zobowiązany z tytułu rękojmi podmiot niebędący konsumentem nie naprawił szkody w rozsądnym terminie, co nie wymaga wyraźnego wyznaczenia terminu na usunięcie wady, a odnośne przepisy prawa krajowego należy interpretować w stosowny sposób, dla przykładu również w przypadku umowy o dzieło dotyczącej dobra konsumpcyjnego, i w związku z tym należy w danym wypadku dokonać ich wykładni zawężającej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 171, s. 12.